

Café Spoorzicht : interview met Ingrid Smet (dinsdag 29 maart)

Cafés zijn plaatsen waar mensen samen komen om te klappen. Om lief en leed met elkaar te delen. Maar ook om plezier te maken, te genieten van een frisse pint, grappen uit te halen. Een mooi verbeeld hiervan is café Spoorzicht.

Dit verhaal begint bij Pauline Goossens, de oma van Ingrid Smet. In 1940 neemt zij café Spoorzicht over. Dit café is gelegen naast de huidige garage Boudewijn. Op dat moment ligt er nog het station van Belsele aan de spoorlijn van Dendermonde naar Sint-Niklaas. Het is eigenlijk een herberg. Op de eerste verdieping verhuurt Pauline één kamer. Af en toe logeert hier een treinreiziger. Ze baat het café uit tot 1967. Haar dochter Maria Smet, de tante van Ingrid Smet, neemt dan het café over. In het café zijn er dan een schuttersclub, een hondenclub en een biljartclub gevestigd.

In het café wordt graag en veel gelachen. Maria is dan ook een cafébaas die haar klanten graag een poets bakt en hier smakelijk over kan vertellen.

Cies Van Damme, een vaste stamgast, is vaak haar 'slachtoffer'. Cies is bakker. Hij brengt brood bij de mensen met zijn bakfiets. Aan die bakfiets is zijn hond vastgemaakt om het brood tijdens zijn afwezigheid te bewaken.

Op een keer gaat hij bij ijzerhandel Vernimmen een bus gas kopen. Cies gaat daarna bij Maria enkele pinten drinken. Hij plaatst de gasfles eerst in de tuin van het café want 'anders wordt de gasfles misschien gestolen'. Als hij later huiswaarts keert geeft Maria hem een lege gasfles mee. Hij heeft iets te veel gedronken waardoor hij dit niet voelt. Thuisgekomen sluit hij de lege fles aan en ontdekt hij dat er iets niet klopt. Boos gaat hij klagen bij Vernimmen dat deze hem een lege fles heeft verkocht. Pas later in café Spoorzicht komt, tot grote hilariteit van de aanwezige stamgasten, de poets uit. Maria geeft hem dan natuurlijk wel zijn volle fles mee naar huis...

Cies draagt steeds een klak. Op een dag laat hij ze in het café liggen. Maria legt de klak weg om deze later, na het uithalen van een grap, pas terug te geven. Het is net voor Nieuwjaar. Cies komt in het café vertellen dat zijn oom op bezoek zal komen. Cies noemt zijn oom steeds 'mijnheer de advocaat' en kijkt erg op naar hem. Hij vraagt aan Maria of zij geen echte goede sigaar heeft, die hij wil aanbieden aan zijn oom, mijnheer de advocaat. Maria zegt dat ze hem een kistje echte 'corps diplomatique' kan bezorgen. Opgetogen gaat Cies naar huis. Samen met de stamgasten neemt Maria daarop een leeg sigarenkistje, steekt de klak van Cies daarin en herstelt zo goed mogelijk het zegel. Ze laat Cies beloven dat hij de overschot zeker terug moet brengen. Zij doet dit 'omdat ze al zoveel grappen met hem heeft uitgehaald en dit wil goed maken'. Enkele dagen later biedt Cies trots aan 'mijnheer de advocaat' een kistje corps diplomatique aan...

Soms loopt een grap bijna mis. Zo spreekt kapper Verdonck, die elke middag in het café langskomt, Cies aan omdat 'zijn haar toch wel wat te lang wordt'. Als grap steekt hij zijn aansteker aan en houdt deze in de buurt van Cies zijn haar.

Hij komt echter te dicht bij het haar van Cies en dit schiet in brand. Gelukkig draagt Cies een klak. Enkel het haar onder zijn klak blijft gespaard...

Dagelijks komen de "facteurs" bij Maria hun vers gemaakte soep drinken na hun eerste ronde, die kunnen dan meegenieten van alle grappen.... En zo gaan deze verhalen steeds in heel Belsele rond.

Aan de toog van dit café worden talloze grappen en fratsen bedacht. Naar aanleiding van een programma van Paul Jambers over illegale tuinhuisjes die moeten worden afgebroken, wordt door enkele stamgasten aan Rudy Roelant een brief gestuurd met de boodschap dat Paul Jambers bij hem wil komen filmen. 'Den blombak', zo noemt iedereen Rudy omdat hij in het café ooit verteld heeft dat hij een grote, mooie bloembak heeft gemetst in zijn tuin, ontvangt deze brief met hoofdding van VTM. Hij is in alle staten en heeft schrik dat zijn tuinhuis zal moeten worden afgebroken. Hij gaat hiermee naar Nicole van het Schutterspaleis. Zij speelt het spelletje mee. En zo heeft Rudy twee weken lang met veel schrik over deze brief verteld. Opnieuw een verhaal dat later nog talloze malen wordt verteld aan de toog van café Spoorzicht, tot groot jolijt van de stamgasten...

Rudy heeft wel meer grappen moeten ondergaan. Zo brengt 'een echte bakker' hem een mooie kerststronk om na het kerstmaal op te eten. Wat hij echter niet weet, is dat het letterlijk een kerststronk is : een stuk hout versierd met slagroom en kleine dennenboompjes... Later koopt Rudy een klein hondje. Kort daarna hangen in alle Belseelse cafés affiches waarop men kan lezen dat Rudy een waakhond verhuurt.

Café het Spoorzicht sluit haar deuren in 2001. Het is opnieuw een plek waar mensen kunnen vertellen en lachen die verdwijnt. Geen toog meer waar moppen worden verteld of grappen bedacht. Geen tafeltjes meer waar mensen samenzitten om te kaarten. Lief en leed wordt niet meer gedeeld. De televisie neemt steeds meer plaats in.